

Зимова казка

Леся Храплива-Щур

Віє вулицями вітер. В парку гне безлисті віти. День короткий, зимний гасне. А в домівці тепло, ясно. Лиш загляньте до домівки! Там голівка край голівки сіли діти всі на лаві: білі, чорні, кучеряві... У домівці гарно, чисто: хрест, тризуб, віночки з листя. І снується казка дивна:

... Спить у скелі деє князівна. Спить і нічкою й у днинку. Біла з інею перинка. Ще й накривалом накрита, в квіти зимові розшитим. Ліжко з льодових кришталів. А кругом, в великій залі, мерехтливих сто сніжинок. І сніжина пісня лине:

— Тихо — цить...

— Тихо — цить...

— Спи, бо світ увесь вже спить...

Попід стіни на сторожі поставало сто морозів. Гострі списи з льоду куті. Так, що нікому й добути, щоб князівну розбудити!

Якби встала, то на світі засвітило б сонце Боже! І того стоїть сторожа, що Зима так наказала: щоб повік князівна спала. Щоб було так зимно в світі, щоб гуляв без краю вітер, щоб було так сумно всюди, мерзли звірі, мерзли люди...

Та не буде так безкраю! В чужині вже виростає молодий, завзятий лицар: меч блискучий, серце з криці. Прийде він колись в печеру, розрубає з льоду двері, прожене грізних морозів. Сніг розтане в теплі сльози. І усміхнена, весела, встане княжна із постелі. Срібним сміхом засміється, в гаю хор пташок озветься. Вийде, стане на порозі, зійдуть квіти при дорозі. Потечуть вільно ріки. Буде там весна навіки! . .

Слухали усі цікаво. Білі, чорні, кучеряві призадумались голівки.

Вийдуть чемно із домівки, а в серцях весняні мрії, хоч і вітер снігом віє!